

dolle dagen

van de strade Bianche ligt. © PN/ANTONELLO NUSCA

meeste ploegen komt van sponsors. Als alles weer stilvalt, blijven de geldschietters onzichtbaar. Lefevere: “Je maakt geen enkele zakenman ter wereld wijs dat hij moet investeren zonder daar iets voor terug te krijgen. Sponsors zullen niet blijven betalen voor onze mooie blauwe ogen.” De Poolse schoenenfabrikant CCC trok als eerste WorldTour-sponsor de stekker uit een team, al wordt het seizoen wel afgemaakt.

4

Wordt het nog wel leuk om de koers te volgen?

De liefhebber voor de tv zal aan de wedstrijden zelf veel plezier kunnen beleven. Zeker de Tour belooft een spannende editie te worden, waarin Jumbo-Visma de hegemonie van Ineos (voorheen Sky) zal proberen te kraken, met in elke ploeg drie kopmannen. Reken niet op veel van de vaak verbijsterende beelden met de chaos op de bergen en na de finish. Publiek en media worden op afstand gehouden.

Alaphilippe en Benoot met vraagtekens in Strade

Ruim een jaar geleden had Julian Alaphilippe nog nooit de Strade Bianche gereden. Maar hij won. Om vervolgens Milaan-Sanremo te winnen. En de Waalse Pijl. En tot de voorlaatste dag in de gele trui te rijden in de Tour.

Dit jaar wordt anders, zegt Alaphilippe. “Er zijn andere wedstrijden die ik wil winnen.” Voor het eerst zal hij de Ronde van Vlaanderen rijden en meteen om te winnen. “Dat is misschien een risico, ik ben me daarvan bewust. Wie weet of we dan nog koersen? Maar ik ga dat risico nemen.”

Een andere oud-winnaar van de Strade is Tiesj Benoot. Bij

zijn triomf in maart 2018 zaten zijn gezicht, helm, koerstrui en fiets onder de modder. “Ik voel me fysiek zeer goed”, zegt hij. “Maar de hitte is de onbekende factor. Ik heb het liefst slecht weer.”

Benoot was aan een erg goed seizoen bezig voor corona de wedstrijden stillegde. Hij was ritwinnaar en werd een keer tweede in Parijs-Nice. Hij miste er de eindzege op achttien seconden na. “Ik heb mijn kansen daar gegrepen. Het is jammer dat ik dat niet heb kunnen doortrekken naar de klassiekers, maar we zijn nu aan andere krachten overgeleverd. Ik pik mee wat ik kan.” (MG)

Bennett verrast met verre sprint in Burgos

Door een val onder de boog van de laatste kilometer moest sprinter Sam Bennett zijn eindjump wat vroeger inzetten. Hij hield vol tot op de streep en boekte zo de tweede zege voor Deceuninck-QuickStep in de Ronde van Burgos, na de solo van Remco Evenepoel donderdag. Vandaag staat de slotrit op het menu. Die eindigt op Lagunas de Neila, een klim van bijna 12 kilometer. **Evenepoel start als leider met een voorsprong van 18 seconden op George Bennett en 32 op Mikel Landa.** Als hij standhoudt, pakt de Belg zijn derde eindzege in een rit-tenkoers dit seizoen, na San Juan en de Algarve. (MXG)

Voor mij is duidelijk dat de ethische commissie van de FIFA een zaak tegen de heer Infantino moet openen en hem dus moet schorsen

HANS VANDEWEGHE
Sportjournalist
@hansvdw

column

Gespierde kleuters in een turnzaal in Plano, Texas. Op de rug van hun begeleider staat: ‘Train hard of ga naar huis.’ © HANS VANDEWEGHE

Gymfabriek

In 1995 publiceerde Joan Ryan *Little Girls in Pretty Boxes*, haar *groundbreaking* (zoals dat in de VS heet) boek over kindermisbruik in twee sporten: kunstschaatsen en gymnastiek. We waren in aanloop naar de Spelen van Atlanta en ik kocht het boek in de VS, in een echte boekhandel. Amazon bestond nog maar een jaar en was nog geen thuisbrenger.

In 1995 werd ook mijn dochter geboren en toen die enkele jaren later lid werd van een turnclub, kwestie van de motoriek wat aan te zwengelen, hoopte ik vooral dat ze geen talent had. Dat had ze niet. Na een jaar of zo besteedde de trainster nauwelijks nog aandacht aan haar. Weinig snelheid en weinig coördinatie, oef, ze bleek een uithoudings- en krachttype.

In het boek had ik gelezen over wervels van ontkalkte bejaarden in ruggen van turnstertjes van achttien, over blessures, over allerlei praktijken om ze toch maar kindje te laten blijven en het onderhuids vet tegen te gaan waardoor de menstruatie niet op gang kwam. De ‘female triad’ heet dat in de literatuur: geen eten, geen menstruatie, geen puberteit, geen borsten, geen gewicht, wel veel prijzen.

Dik tien jaar later (13 mei 2006) klapten voedingsdeskundigen uit de Vlaamse gymwereld uit de biecht en schreef ik het verhaal op over Gerrit Beltman, de Nederlandse trainer die onlangs bekende dat hij fout zat met zijn trainingsmethodes. De kop was zijn quote: ‘Mijn turnsters mogen niet menstrueren’. Beltman was boos, de Gymfed (die heette toen zo nog niet) ook.

Ondertussen was ik op bezoek geweest in Plano, voorstad van Dallas, waar Aagje Vanwalleghem aan haar reset werkte. Daar is bovenstaande foto genomen. Kleuters met gespierde billettjes en kontjes en armpjes die je normaal pas bij een tienjarige ziet. Het resultaat van urenlange training, al of niet in de vorm van spel, maar steeds in de geest van wat bij hun opleider op de rug staat: *train hard or go home*.

Na Beltman landden Yves Kieffer en zijn vrouw Marjorie Heuls in Gent. Ik had nog steeds mijn reserves tegenover die sport, maar liet mij overhalen om een dag in de gymfabriek rond te kijken. Het was een selectiedag, dus op het scherp van de snee. Om halfnegen had ik al een juniortje zo vaak van de brug met ongelijke leggers zien stuiten (in de kussens) dat ik in haar plaats kippenvel

kreeg, van plaatsvervangende schrik welteverstaan. Een gymnaste, later absolute top, deed het bij de selectieproeven in de broek voor een sprong op het paard en hilde. De trainer, Kieffer, was duidelijk: “In topsport moet je iets willen. Als je wilt dat we je niet selecteren, doe zo verder, maar kom het ons zeggen, dan besparen we elkaar de moeite.” Dat kwam hard binnen, maar de volgende sprong lukte. De ploeg applaudisseerde.

Kort voor de Spelen van Rio in 2016 belde Vanwalleghem. Of ik op de achterflap van haar boek een quote kwijt wilde. Jazeker. Ik schreef: “Met Aagje Vanwalleghem was het altijd goed praten als journalist. Ze is open, eerlijk en intelligent en dat is ze ook in dit boek. Het is goed haar hele verhaal te lezen, met de

rozen, maar ook met de doornen. Een must voor de topsporters in spe en voor alle trainers.”

Ik heb het boek nog eens doorgebladerd. Er zitten doornen aan die hele gymnastiek, maar die zitten aan alle rozen. Verhult dat misbruik, verbergt dat pijnlijke waarheden, is Aagje niet eerlijk geweest in haar boek? Deze inmiddels mevrouw en jonge moeder wil ik niet afvallen. Ze zal het beter weten dan ik, maar iedereen die nu naar voren stapt met klachten over de gang van zaken in de gymfabriek in Gent en over die Franse succestrainers moet zich wel even bezinnen.

Willen we de canceltoer op? Het hele programma deci-

meren of zelfs afschaffen zoals in Nederland? Of willen we correcties die eerder al zijn aangebracht versterken en beter controleren? Willen we eerlijke getuigenissen of gaan we die mengen met verborgen agenda’s? Ten slotte: zijn we (journalisten, atleten, bestuurders) klaar voor de harde topsport die overigens niet harder is dan de opleiding van het hulpje bij een sterrenchef of van het kleuterpianistje?

Toen vrouwengymnastiek als speerpunt van het Vlaams topsportbeleid werd omarmd, was het zonnklaar dat we met de topsport grenzen opzochten die nooit eerder in dit land van vooral comfortsporters waren vend, tenzij dan misschien het judo (en die hadden ook succes). Het zou de klaagsters - respect voor hun klachten - sieren als ze de ethische commissie te woord staan en stoppen met open brieven te schrijven. Dat leidt nergens toe. Hun constructieve inbreng kan wel helpen om wat slecht is te corrigeren en wat goed is te behouden.

Willen we het hele programma decimeren of afschaffen? Of willen we correcties die eerder al zijn aangebracht versterken en controleren?